

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u plenarnom sazivu u sastavu: predsjednik Mirsad Ćeman, potpredsjednice Valerija Galić i Angelika Nussberger i sudije Helen Keller, Ledi Bianku, Marin Vukoja i Larisa Velić, na sjednici održanoj 11. juna 2026. godine, u predmetu broj **AP-3256/22**, rješavajući apelaciju **WILLIAMS KLADIONICE d.o.o. Široki Brijeg**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 18. stav (4), člana 57. stav (2) tačka a) i člana 58. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 94/14, 47/23 i 41/24), donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI

Odbacuje se kao nedopuštena apelacija **WILLIAMS KLADIONICE d.o.o. Široki Brijeg** podnesena protiv Presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 09 0 U 033764 21 Uvp od 9. juna 2022. godine, zbog toga što je očigledno (*prima facie*) neosnovana.

OBRAZLOŽENJE

1. **WILLIAMS KLADIONICA d.o.o. Široki Brijeg** (u daljnjem tekstu: apelantica), koju zastupa Odvjetničko društvo Galić & Partneri d.o.o. Široki Brijeg, podnijela je 22. augusta 2022. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv Presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud) broj 09 0 U 033764 21 Uvp od 9. juna 2022. godine i Presude Kantonalnog suda u Sarajevu (u daljnjem tekstu: Kantonalni sud) broj 09 0 U 033764 19 U od 12. aprila 2021. godine.
2. Rješenjem Federalnog ministarstva finansija od 4. februara 2019. godine odbačena je apelantičina žalba izjavljena protiv prijave komunalne takse Kantonalnog poreznog ureda Sarajevo od 29. juna 2016. godine, kao neblagovremena.
3. Presudom Kantonalnog suda od 12. aprila 2021. godine odbijena je apelantičina tužba podnesena protiv navedenog rješenja.

4. Presudom Vrhovnog suda od 9. juna 2022. godine odbijen je apelantičin zahtjev za vanredno preispitivanje navedene presude. U obrazloženju osporene odluke, Vrhovni sud je naveo da iz stanja spisa proizlazi da je apelantica pobijanu prijavu primila 8. jula 2016. godine, a da je žalbu putem pošte – preporučeno dostavila prvostepenom organu 19. jula 2016. godine. U vezi s tim, Vrhovni sud je ukazao da je rok za žalbu istekao 18. jula 2016. godine, u ponedjeljak, kao prvi radni dan, slijedom čega je zaključio da je apelantičina žalba pravilno odbačena kao neblagovremena. Nadalje, Vrhovni sud je naveo da pogrešno apelantičin punomoćnik smatra da se u rok za žalbu ne računaju neradni dani, konkretno 9. i 10. juli 2016. godine (subota i nedjelja), već da se početak roka računa od prvog radnog dana nakon prijema prijave. U vezi s tim, ukazao je da je odredbom člana 99. stav 1. Zakona o upravnom postupku propisano da početak i tok rokova ne sprječavaju dani kada se ne radi i dani državnih praznika, što znači da se subota i nedjelja u konkretnom slučaju računaju kao dani u kojima rokovi teku. S obzirom na to, Vrhovni sud je naveo da je prvostepeni sud, pri donošenju pobijane odluke, pravilno primijenio odredbu člana 99. stav 1. Zakona o upravnom postupku.

5. Apelantica se pozvala na povredu prava na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija) i prava na imovinu iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. Apelantica, u suštini, ponavlja navode koje je iznosila i tokom postupka pred redovnim sudovima, te smatra da su redovni sudovi, pri donošenju osporenih odluka, pogrešno primijenili relevantne propise. Naročito ističe da se u rok za žalbu ne računaju neradni dani, te da je Vrhovni sud onemogućio apelanticu u njenom pravu na odlučivanje po izjavljenom pravnom lijeku pozivajući se na član 99. stav 1. Zakona o upravnom postupku. Osim toga, apelantica se pozvala i na povredu prava na djelotvoran pravni lijek iz člana 13. Evropske konvencije, ali te navode nije posebno obrazlagala niti argumentirala, već ih je zasnovala na istim tvrdnjama koje je iznijela u odnosu na kršenje prava na pravično suđenje.

6. Pri ispitivanju dopustivosti apelacije Ustavni sud je pošao od odredaba člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

Ustavni sud također ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

Član 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda glasi:

Ustavni sud će odbaciti apelaciju kao očigledno (prima facie) neosnovanu kada utvrdi da ne postoji opravdan zahtjev stranke u postupku, odnosno da predočene činjenice ne mogu opravdati tvrdnju da postoji kršenje Ustavom zaštićenih prava i/ili kada se za stranku u postupku utvrdi da ne snosi posljedice kršenja Ustavom zaštićenih prava, tako da je ispitivanje merituma apelacije nepotrebno.

7. Ustavni sud podsjeća da u fazi ispitivanja dopustivosti predmeta, mora utvrditi, između ostalog, i jesu li ispunjeni uvjeti za meritorno odlučivanje koji su nabrojani u članu 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda. U vezi s tim, Ustavni sud ukazuje da prema vlastitoj i praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: Evropski sud), apelant mora navesti povredu svojih prava koje štiti Ustav Bosne i Hercegovine i ove povrede moraju djelovati vjerovatno. Apelacija je očigledno neosnovana ukoliko joj manjkaju *prima facie* dokazi koji, sa dovoljnom jasnoćom pokazuju da je navedena povreda ljudskih prava i sloboda moguća (vidi, Evropski sud, *Abedin Smajić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 16. januara 2018. godine, predstavka broj 48657/16, tačka 43., i *Khudunts protiv Azerbajdžana*, odluka od 26. februara 2019. godine, predstavka broj 74628/16, tačka 32., te Ustavni sud, Odluka o dopustivosti broj *AP-156/05* od 18. maja 2005. godine, tačka 9., dostupna na www.ustavnisud.ba), te ako činjenice u odnosu na koje se podnosi apelacija očigledno ne predstavljaju kršenje prava koje apelant navodi, tj. ako apelant nema „opravdan zahtjev“ (vidi Evropski sud, *Mezotur-Tiszazugi Vizgazdalkodasi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, predstavka broj 5503/02, tačka 21. i *Dumlu protiv Turske*, odluka od 20. aprila 2021. godine, predstavka broj 65159/17, tačka 27.), kao i kada se utvrdi da apelant nije „žrtva“ kršenja Ustavom Bosne i Hercegovine zaštićenih prava (vidi, Evropski sud, *Spasoje Lukić i drugi protiv Bosne i Hercegovine*, odluka o dopustivosti od 18. novembra 2008. godine, predstavka broj 34379/03).

8. Ustavni sud ukazuje da se apelacioni navodi o povredi prava na pravično suđenje odnose na način na koji su sudovi primijenili relevantne propise. U vezi s tim, Ustavni sud podsjeća da je, prema praksi Evropskog suda, prvenstveno na domaćim organima, naročito sudovima, da rješavaju probleme tumačenja domaćih zakona. Evropski sud ističe da ne treba postupati kao sud „četvrte instance“, te stoga neće prema članu 6. stav 1. Evropske konvencije (kojem korespondira član II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine), dovoditi u pitanje ocjenu domaćih sudova, osim ako se njihova utvrđenja mogu smatrati proizvoljnim ili očigledno nerazumnim (vidi, Evropski sud, *Aščerić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 17. decembra 2019. godine, predstavka broj 52871/13, tačka 23. sa daljnjim referencama). Ovakvu praksu dosljedno slijedi i Ustavni sud u odnosu na odluke redovnih

sudova (vidi, između ostalih, Odluku o dopustivosti i meritumu broj *AP-4033/20* od 22. juna 2022. godine, tač. od 42. do 45. sa daljnjim referencama, objavljena na www.ustavnisud.ba).

9. Na osnovu činjenica konkretnog predmeta, koje proizlaze iz dokumenata predloženih Ustavnom sudu i iz apelacionih navoda, Ustavni sud smatra da je Vrhovni sud u obrazloženju osporene odluke dao relevantne razloge u pogledu primjene relevantnih odredaba Zakona o upravnom postupku, u čemu Ustavni sud ne vidi proizvoljnost. Naime, Ustavni sud zapaža da je Vrhovni sud jasno ukazao da neradni dani ne sprječavaju „početak i tok roka“, za razliku od slučaja kada posljednji dan roka „ističe“ u neradni dan, što je taj sud imao u vidu prilikom donošenja odluke. Osim toga, apelantica ne navodi, niti Ustavni sud zapaža da je u provedenom postupku prekršena neka procesna garancija iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije na njenu štetu. S obzirom na to, Ustavni sud smatra da u konkretnom slučaju ne postoji bilo šta što bi ukazalo na kršenje prava na pravično suđenje. Apelantica se pozvala i na kršenje prava na imovinu. Međutim, Ustavni sud smatra da u konkretnom slučaju ništa ne ukazuje da je njeno pravo na imovinu došlo u pitanje na način koji bi vodio potrebi da Ustavni sud to pravo posebno ispita prema standardima iz člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju, niti su u apelaciji pruženi dokazi iz kojih bi se moglo zaključiti suprotno.

10. U pogledu apelantičinih navoda u kojima se poziva na povredu prava na djelotvoran pravni lijek, Ustavni sud ukazuje da je apelantica imala i koristila mogućnost podnošenja zakonom propisanog pravnog lijeka, a činjenica da korišteni pravni lijek nije rezultirao apelantičnim uspjehom u postupku, ne pokreće pitanje kršenja prava na djelotvoran pravni lijek.

11. Imajući u vidu sve navedeno, te konzistentnu praksu Evropskog i Ustavnog suda i stavove navedene i u ovoj odluci, Ustavni sud smatra da nema ništa što ukazuje da apelantičini navodi pokreću ustavna pitanja na koja se pozvala, odnosno ništa što ukazuje da ima „opravdan zahtjev“ u smislu člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda koji bi trebalo meritorno ispitati. Zbog toga, Ustavni sud zaključuje da su ovi navodi očigledno (*prima facie*) neosnovani.

12. Imajući u vidu odredbu člana 18. stav (4) Pravila Ustavnog suda, prema kojoj će se apelacija odbaciti kao nedopuštena ukoliko je očigledno (*prima facie*) neosnovana, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

13. U skladu sa članom VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mirsad Ćeman

